

Sygn. akt I CZ 51/12

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Hubert Wrzeszcz (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSA Andrzej Niedużak (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi Z. K. o wznowienie postępowania

w sprawie z powództwa A. P.

przeciwko Z. K.

o zapłatę, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego

z dnia 13 listopada 2009 r.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 14 czerwca 2012 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 20 grudnia 2011 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie,orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego pozostawia Sądowi Apelacyjnemu.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił skargę pozwanego o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa A. P. przeciwko Z. K. o zapłatę. Sąd Apelacyjny uznał, że skarga została złożona z zachowaniem ustawowego terminu i podkreślił, że skarżący uzyskał możliwość działania jako likwidator A. Spółki z o.o. w likwidacji po uzyskaniu wpisu do rejestru. Dokumenty bankowe, na które powoływał się w skardze otrzymał w dniu 21 maja 2010 r., dlatego nie uchybia terminowi przewidzianemu w art. 407 § 1 k.p.c. Oceniając wskazaną podstawę skargi o wznowienie postępowania Sąd uznał, że twierdzenia skarżącego, iż nie mógł w toku zakończonego prawomocnie postępowania przedstawić dowodów, na których oparł skargę, nie są wiarygodne. Zdaniem Sądu, przy zachowaniu należytej staranności Z. K. mógł podnosić zarzuty na podstawie danych z akt toczącego się postępowania egzekucyjnego, a skoro tego nie czynił, należało uznać, że skarga nie jest oparta na ustawowej podstawie.

W złożonym zażaleniu skarżący domagał się zmiany zaskarżonego postanowienia i wznowienia postępowania w sprawie prawomocnie zakończonej, ewentualnie uchylenia tego postanowienia i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. Podniesione zarzuty dotyczyły naruszenia art. 403 § 2 k.p.c. i art. 410 k.p.c. przez przyjęcie, że wskazane w skardze dowody mogły być przez pozwanego wykorzystane w poprzednim postępowaniu i odrzucenie skargi jako nie opartej na ustawowej podstawie wznowienia, także naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. i art. 233 k.p.c. przez dowolną ocenę zebranego materiału dowodowego i zbyt ogólne wskazanie podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 410 § 1 k.p.c. odrzucenie skargi o wznowienie postępowania następuje po stwierdzeniu, że wniesienie skargi nastąpiło z uchybieniem przepisanej terminu, że skarga jest niedopuszczalna lub nie została oparta na jednej z ustawowych podstaw.

Zakres wstępnej oceny dokonywanej przez sąd (z reguły na posiedzeniu niejawnym) budzi w orzecznictwie sądów wątpliwości, ich źródłem jest konieczność rozgraniczenia wstępnego badania dopuszczalności skargi i badania zasadności skargi, które odbywa się na rozprawie (art. 412 § 2 k.p.c.). Według poglądu w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominującym przyjmuje się, że badanie skargi nie ogranicza się jedynie do oceny twierdzeń zawartych w skardze i jej uzasadnieniu, lecz obejmuje także powołane w niej dowody. W przypadku podjęcia wątpliwości, zgodnie z art. 410 § 2 k.p.c., sąd ma obowiązek podjąć czynności zmierzające do wyjaśnienia czy skarżący wykazał zachowanie terminu, dopuszczalność skargi i oparcie jej na ustawowych podstawach. Badanie ostatniej z wymienionych przesłanek będzie aktualne w szczególności, gdy twierdzenia zawarte w skardze są sprzeczne z załączonymi dowodami albo nie pozostają z nimi w związku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007/3-4/48, z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, Biul. SN 2005/9/14, z dnia 26 września 2007 r., IV CZ 48/07 niepubl., z dnia 21 lipca 2011 r., V CZ 50/11, niepubl.). Jeżeli podstawę skargi stanowi art. 403 § 2 k.p.c. sąd bada, czy rzeczywiście fakty i dowody wskazywane przez stronę zostały przez nią wykryte w czasie, gdy niemożliwe już było powołanie ich w toku sprawy prawomocnie zakończonej. Możliwość wpływu nowych faktów i dowodów na wynik sprawy należy uprawdopodobnić.

W rozpoznawanej sprawie odrzucenie skargi nastąpiło po stwierdzeniu przez Sąd, że skarga nie jest oparta na wskazywanej ustawowej podstawie z art. 403 § 2 k.p.c., bowiem skarżący w toku postępowania w sprawie, której skarga dotyczy miał pełny dostęp do akt toczących się postępowań egzekucyjnych i przy zachowaniu staranności mógł powołać dowody zawarte w tych aktach. Równocześnie jednak, badając przesłankę zachowania ustawowego terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania, Sąd Apelacyjny stwierdził jego dochowanie, a to z tej przyczyny, że skarżący uzyskał możliwość działania w imieniu Spółki dopiero po ustanowieniu go przez sąd likwidatorem. W wyniku podjętych działań, dopiero w dniu 20 maja 2010 r. otrzymał informacje wskazujące na istnienie podstaw wznowienia postępowania.

W tych okolicznościach podnoszone w zażaleniu zarzuty dowolności oceny dowodów oraz naruszenia art. 403 § 2 k.p.c. i art. 410 k.p.c. należy uznać za trafne. Badanie czy skarżący dochował terminu wniesienia skargi nie może odbywać się w oderwaniu od wskazywanej podstawy wznowienia. Stwierdzenie, że termin ten został dochowany, a jednocześnie ocena, że wskazane podstawy wznowienia nie istnieją sugeruje wewnętrzną sprzeczność rozumowania, albo prowadzi do wniosku, że oceny sądu wyszły poza granice wstępnego badania dopuszczalności skargi przewidzianego w art. 410 k.p.c. i wkroczyły w etap badania zasadności skargi o wznowienie, które zgodnie z art. 412 § 2 k.p.c. odbywa się na rozprawie.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.